Безименните души

Над блатата на нашата делнична груба
Дето властвуват Ужас и Глад,
Дето ехне зловещият смех на Хекуба —
Непрестанно се раждат, пробиват и гъбят
Светлинките на тайната свят.

Мимоми души, нетленни, мечтни
Се разпиляват на свежа роса
И угасват безимени в черните скърби
На безкрайни нощи и вихрени ноти,
Непогледнати с кротки сълза.

На земята на нашата слава бъдещи
Не потрепват с благодатни листа
Те безлично по душевни завеси се седят
На забравата сиви и окъпани в бледи
Отломъци в пепелта.

Като морски вълни бъдещи и древни
Те жадуват простори широки
И копнеят всемогъщно смърт и идеи
Напъстрят на отечеството страдалчески
Сред стихията северни бури.

А далечни мечтаещи души недроними
Сред житейската сива вихра
Във кошмари Що търсят скърби,
— Отговарят сред своето немо униние.
Незримо

Светло! Светло! Светло!

Ем. Д. Изворски